

Константин Величков

XXIX. Не съм твой син...

Не съм твой син, Византийо, но сявга,
когато мина покрай тез места,
де твойта мощ ликувала е нявга,
неволно падам в горестна тъга.

Пак две морета сливат тук вълни си
и с светъл шум оглашат твоя бряг;
но дворци не красят го. Кипариси
днес там стърчат над грозен пушняк.

Пет века! И съдбата неменя
жестокий жребий, с който те сломи.
Щом нощ настъпи, кесар някой става

из съсипните тъжни може би,
но всуе вестта блага ожидава
и с плач се връща в гроба си да спи.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6361>]